

רע"פ 8762/14 - כרמל ابو חמד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8762/14

לפני:

כרמל ابو חמד

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בחיפה מיום 11.12.2014, בעפ"ת
14-11-3888, שניתן על-ידי כב' השופט א' טוביה
קרזבום – סג"נ (להלן: בית המשפט לערעור), בפ"ל 1675-08-13, מיום 28.9.2014.

עו"ד ליור בר-זהר בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בחיפה (כב' השופט א' טוביה), בעפ"ת
14-11-3888, מיום 11.12.2014, אשר בಗדרו נדחה ערעור על גזר דין של בית משפט השלום לערעור בחיפה (כב'
השופט ג' קרזבום – סג"נ) (להלן: בית המשפט לערעור), בפ"ל 1675-08-13, מיום 28.9.2014.

רקע והליכים קודמים

2. בית המשפט לערעור הרשע את המבקש, על יסוד הודהתו, בעבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה, לפי
סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל שישה חודשים,
לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה; ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנوعי

עמוד 1

[נוסח חדש, התש"ל-1970].

3. ביום 28.9.2014, לאחר שנשמעו טענות הצדדים לעונש והתקבל תסקיר מטעם שירות המבחן, גזר בית המשפט לטעורה את דיןו של המבוקש. בגין הדין, הודהשה חומרת העירה של ניגזה בפסילה, אשר מלמדת על מסוכנות לעובי הדרך וזלזול בהוראות החוק ובהחלטות בית המשפט. צוין, כי לחובתו של המבוקש עבר תעבורתי מכבד, והעירות בוצעו בזמן שעונש מאסר מותנה לשهر 10 חודשים ריחף מעל ראשו של המבוקש. בסיסיות אלה, נקבע כי אין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן, ואין מנוס מההשתת על המבוקש לעונש מאסר לריצוי בפועל. לפחות, ניתן בית המשפט לטעורה את דעתו לנסיבותיו האישיות של המבוקש; להודאתו בכתב האישום; לתוכנו של הتسקיר; וכן לתקופת מעצרו של המבוקש. בשים לב מכלול הנסיבות, השתו על המבוקש העונשים הבאים: 4 חודשים מאסר, לריצוי בפועל; הפעלת עונש מאסר מותנה לשهر 10 חודשים, במצטבר,oser הכל 14 חודשים מאסר, לריצוי בפועל, בגין עונש מעצרו של המבוקש; פסילת רישון נהיגה לשهر 10 שנים, והפעלת פסילה מותנית לשנה 5 חודשים, בחופש; 12 חודשים פסילה על תנאי, לשנה שלוש שנים מיום שחררו של המבוקש ממאסר, לבסוף יעבור המבוקש עבירה מן העירות בהן הורשע או עבירה לפי התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעborah.

4. המבוקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בחיפה. בפסק דין, מיום 11.12.2014, דחה בית המשפט המחוזי את טענותו של המבוקש, לפיהן בית המשפט לטעורה התעלם מן האמור בתסקיר שירות המבחן. הודהש, כי בית המשפט איננו כובל להמלצות שירות המבחן, ובנסיבות המקירה אף הובהר למבוקש שהבקשה לקבלת הتسקיר אינה מלמדת דבר על גזר הדין שוויות עלייו. בנוסף, בית המשפט נתן משקל לתוכנו של הتسקיר, במסגרת השיקולים לקולה. עוד צוין בפסק דין, כי שירות המבחן לא נימק כראוי את המלצתו, שלא להשתת על המבוקש לעונש מאסר לריצוי בפועל. גם ברכיב הפסילה לא מצא בית המשפט המחוזי עילה להთערבות, ולפיכך נדחה הערעור.

הבקשה לרשות ערעור

5. במסגרת הבקשה שלפני, טען המבוקש כי ענינו הוא יוצא דופן, ומצדיק כי ניתנת לו רשות לערער, באשר הוא מעורר "שאלת אוניות מצפונית מדרגה ראשונה". בנוסף, נטען בבקשתה כי היא מעוררת סוגיה משפטית עקרונית, בדבר הציפייה הלגיטימית שהhaftתה אצל המבוקש, כתוצאה מכך שבית המשפט לטעורה דחה את מתן גזר דין, פעם אחר פעם, עד להגשת הتسקיר. נטען, כי התנהלות זו איננה סבירה. יתר על כן, המבוקש מלין על כל שהמושא הסכימה לדוחות אלה, חרף עמדתה כי יש להשתת על המבוקש לעונש מאסר לריצוי בפועל. לשיטתו של המבוקש, במקרים בהם המשיבה סבורה כי יש להשתת על נאשם עונש מאסר בפועל, עליה להתנגד לבקשתה לקבלת הتسקיר. בנוסף, נטען על-ידי המבוקש, כי עונש המאסר שהושת עליו קוטע את ההליך השיקומי המוצלח בעבר, ובכך נפגע האינטרס הפרטני שלו, כמו גם האינטרס הציבורי. מנימוקים אלה, טען המבוקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לבטל את עונש המאסר שהושת עליו, ולהסתפק בהארכת המאסר מותנה לצד ביצוע עבודות לשירות הציבור.

דין והכרעה

6. הבקשה לרשות ערעור מכוונת להתערבות בחומרת העונש אשר הושת על המבוקש, לאחר שתי ערכאות דין והכריעו בענין זה. פעמיים רבות נפסק, כי השגה על חומרת העונש איננה מצדיקה רשות ערעור "בגלגול שלישי", למעט במקרים נדירים של חריגה מהותית מדיניות הענישה המקובלת והראוי במקרים דומים (reau"פ 8233/14).

עמוד 2

אללשוויל נ' מדינת ישראל (22.12.2014); רע"פ 8337/14 ברקוביץ נ' מדינת ישראל (12.12.2014); רע"פ 8087/14 אגננץ נ' מדינת ישראל (10.12.2014)). עניינו של המבוקש אינו נכנס בוגדר מקרים אלה (השו לרע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (26.1.2014); רע"פ 1569/14 קרון פז נ' מדינת ישראל (6.3.2014)), ולהסרת ספק יובהר, כי לא נגרם למבקש עיות דין וטענותיו אין מציאות דין עקרוני כלשהו. לפיכך, דין הבקשה להיחות.

7. למללה מן הצורך "אמיר בקיצור נמרץ, כי טענותו של המבוקש הן חסרות בסיס, ודין להיחות גם לגוףן. המבוקש הורשע בביצוע עבירות חמורות, ולהומרה הגלומה בעבירות אלה מצטרף עברו התעבורי המכבד. יפים לענייננו דברים שנאמרו בפרשא אחרת, ולפיהם:

"העבירה אותה עבר המבוקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בככבי הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובב סיכונים רבים לבתוונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התיחסות של ביזוי החוק וצווית בית המשפט. עניינו של המבוקש חמוץ פי כמה, וכוכח העובדה שנהיגתו במצב של פסילת רשיון נעשתה בעת שהיא תלוי נגדו מסר על תנאי של 12 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רשיון. בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המהולל וחלול עמוק בבית המשפט, ובחוובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומם של בני הציבור" (רע"פ 3878/05 בגוזי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (26.5.2005))

בפרט, יש מקום להזכיר, כי בהליך קודם הורשע המבוקש בעבירות זהות, ובית המשפט המוחזק בחיפה (כב' השופט כ' סעב), כערצת ערווה, הקל באופן משמעותי בעונשו של המבוקש (עפ"ת (ח') 10-03-47721), שכן הוחלט "באופן יוצא לבודא לקראותו לותת לו ההזדמנות אחרונה, תוך קביעת עונשים שבhairו לו כי לא לעולם חוסן ידיגשו בפנוי שנסיבותו אין יכולות לשמש לו לאורך זמן חבל הצלה מענישה ממשית". יש להזכיר על כן, כי המבוקש לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו, ויומה של "הענישה הממשית" הגיע.

8. תסוקיר שירות המבחן משמש ככלי עזר חשוב בידי בית המשפט, והוא מסייע לבית המשפט לעמוד, בין היתר, על נסיבותו האישיות של הנאשם ועל סיכויו שיקומו. אין כל פגם בכך שבית המשפט לטעורה המתין לקבלת הتسוקיר, בטרם גזר את עונשו של המבוקש. יחד עם זאת, "חרף חשיבותו של תסוקיר המבחן, אין בו בכלל לבסס טענת הסתמכות שתהיה רואה להגנה, ופעמים רבות נפסק כי האמור בתסוקיר מבחן מהוות שיקול אחד מתוך כלל שיקולי הענישה" (רע"פ 1623/14 גבראה נ' מדינת ישראל (1.4.2014)). בפרט בנסיבות המקירה דנן, אין למבוקש על מה להלן, וככל שהוא פיתח ציפיות, הרי שלא היה לכך מקום מלכתחילה, ואין מדובר בנסיבות לגיטימית אשר רואה להגנה. עניין זהណן בהרבה בפסק דין של בית המשפט המוחזק, ואני רואה מקום לחזור על הדברים.

9. אשר על כן, הבקשה נדחת בזאת.

ניתנה היום, כ"ד בטבת התשע"ה (15.1.2015).

